

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Historiae Ecclesiasticae Pars ...

Historiae Ecclesiasticae Pars Tertia, Qva Continentvr Hermiae Sozomeni
Salaminij lib. 9. Euagrij Scholastici Epiphanensis lib. 6

Christopherson, John

[Köln], 1569

De Liberio pötifice Romano, quas ob causas à Constantio in exilium
eiectus sit, & Felice qui illum subsequutus est. Capvt X.

urn:nbn:de:hbz:466:1-12718

eiusdem regionis, omnes, qui ei obtemperabant, inde eijcerent, easque illis, qui Georgium cupide expectabant, traderent. Haud ita multo post venit Georgius ipse, & ecclesias sibi subiecit: quippe qui multo violentius, quam modus sacerdotum & consuetudo postulat, regere instituerit, atque cum aliis omnibus se terribilem prebere, tum erga Athanasii fautores crudelem se ostendere studuerit, adeo ut tum viri, tum mulieres, vincula & plagas eius opera subirent: vnde factum est uti eum tyranni loco ducerent. Qui cum hac de causa odio omnibus esse coeperit, plebs ad iram incitata, eum in ecclesia forte versantem adorta est, atque parum aberat, quin illum confecisset. Itaque quoniam in tantum discriminis adductus, ægre euaserat incolumis, mature ad imperatorem profugit. Quare confecta, Athanasii fautores ecclesias denuo occuparunt: sed tamen non ita longo tempore eas tenere permisi sunt. Nam præfectus militum Aegypti, his, qui à Georgio starent, illas iterum reddidit. Secundum ea, scriba imperatoris, qui ex numero notariorum fuit, missus Alexandriam, ad supplicium de Alexandrinis sumendum multos torfit grauius, & verberibus cruciauit. Breui post, Georgius quoque eò reuertitur, & ob eas causas, quæ sunt modo commemoratae, uti credibile est, illis multo maiori terrori fuit, & ideo in grauius odium, quam antea, vocatus, tum quod imperatorem ad complures acerbe affligendos incitauerit, tum quod à monachis Aegypti (quorum opinionem populus sequebatur, & eorum testimonia propterea vera ducebat, quod virtutem assidue excolerent, & pie viuendi disciplinam se totos traderent) propter peruersam fidem & intolerantem arrogantiam admodum insimulatus fuerit.

De Liberio pontifice Romano, quas ob causas à Constantio in exilium eiectus sit, & Felice qui illum subsequutus est. CAPVT X.

Istæ quidem res etsi non eodem tempore, tamen alia deinceps ex aliis Athanasio, & ecclesie Alexandrinæ post Constantii mortem obtigerunt: suntque à me hoc loco, quod historia magis perspicua sit, commemoratae. Concilio vero, quod Mediolani celebratum erat, iam nulla re in eo confecta, dimisso, impator oēs, qui aduersariis Athanasii contradiceret de medio remouit,

SOZOMENI HISTOR.

mouit exilioq; cōdemnauit . Qui cū plurimū laboraret, vt ecclesia vbiq; de doctrina fidei secū cōsentiret, & episcopi de eadē inter ipsos cōcordarēt , cōstituit omnes episcopos in Occidentem accersere . Verū cum cerneret animo, hoc propter longinquitatem locorum & maris interiecti perdifficile factū esse, incertus erat animi, quid ageret: non tamen à suscepto consilio penitus desistit, sed in eadem persistens sententia, prius, quā venit Romam, & pompā triumphi, sicut Romanis in more positū erat, contra victos celebrauit, Liberio episcopo Romano ad se accersito persuadere conatur, vt sententię episcoporum, quos circa se habebat (ex quorum numero fuit Eudoxius) assentiretur. Quem ipsi refragantem, constanterque affirmantem, se nunquam illud facturum, iussit Berœam vsque, quod est oppidum Thraciæ, relegari. Dicitur autem præter hanc, aliam quoque fuisse causam, cur Liberius exularit : nempe quod cum Athanasio communicare non recusauit, sed audacter & liberè in eius defensione cōtradixit imperatori, qui nō solum eum accusabat, quod ecclesias affecisset iniuria, quod ex duobus fratribus suis, alterum, videlicet maiorem natu, peremisset: alterum autem, Constantē nempe, quoad eius fieri poterat, ipsi inimicum reddidisset, verū etiam iudicium cum aliorum omnium episcoporum, tum eorum maximè, qui Tyri ad eum condemnandum in vnum conuenerant, aduersus illum protulit. Quibus quidem episcopis, vtpote vel odio, vel gratia ad sententiam de eo ferendam adductis, neutiquam fidem adhibendam esse dixit Liberius: postulauitque ab imperatore vt fides in cōcilio Nicæno tradita subscriptionibus omnium vbiq; episcoporum confirmaretur, & illi qui propter eius defensionem in exilio exatē degerent, domum reuocarentur . Quibus rebus ritè cōstitutis, requirebat præterea, vt neque publici curtus, neque pecunia cuiquam episcoporum tribueretur, ne vel molestiæ quicquam, vel dāni alijs afferre viderentur, sed omnes propriis ac suis sumptibus Alexandria conuenirent: in qua vrbe tam de eo qui fecerat iniuriā, quā de his, qui eandē acceperant, diligenter cognosceret;

sceretur, in crimina inquireretur, & accurata de eorum veritate haberetur quæstio. Quinetiam testimoniū Valentis & Ursacii de Athanasio (quod quidem literis mandatum Julio, qui sedem ecclesiæ Romanæ ante eum rexerat, vti tū veniam peteret, tum acta ab se in Mareote sancita, falsa esse declararent) ei ostendisset, contendit ab illo, vt Athanasium absentem minimè condemnaret, neque rebus id temporis decretis fidem adiungeret, quippe cum fraus & insidiæ, quæ in illis versarentur, iam perspicuè deprehensæ essent. Neq; fratrum causa expectaret vltionem fieri per manū episcopi: quam Deus non ad hanc rem, sed ad mysteriorū sanctificationem, & ad omnem iustam bonamque actionem exequendam paratā esse voluit. Quapropter imperator, cum Lyberius eius imperatis hoc modo restitisset, dedit mandatum, vt in Thraciam, nisi intra biduum sententiam mutaret, relegeretur. Cui Lyberius, mihi, inquit, ò imperator, dies ad deliberandum non est opus. Iam olim enim ista & deliberata sunt à me, & decreta. Itaque iam ad hinc discedendum paratus sum. Fertur item imperatorē ei iam cum in Thraciam abduceretur, quingentos aureos misisse: illum autem eos minimè recepisse, sed dixisse ei, qui attulerat: Abi, & nūtia illi, qui hoc aurum miserit, vt ipsum det suis assentatoribus, & histrionibus, quos continua egestas præ insatiabili cupiditate in dies singulos grauius premit: quippe qui perpetuò appetant diuitias nec vnquā fatiari possint. Nos autem Christus, qui patri in omnibus rebus similis est, nutrit, & omnia bona nobis suppeditat. Itaque hac de causa Lyberius ecclesiæ Romanæ episcopatu priuatus est. Cui præficitur Felix illius cleri diaconus: quem aiunt fidei concilij Nicæni semper consensisse, & omnino, quantum pertinebat ad religionem, reprehensione caruisse: atque ob id solum in crimen vocatum esse, quod non modò Arianos ministros ecclesiæ ordinaret, verum etiam quòd eorum cōmunionem vteretur. Imperator verò, vt primū Romam ingressus est, & ingens ibi populi multitudo pro Liberio clamorem edidit, eumque denuò habere postulauit, consilio cum episcopis, qui secum erant, inuito, decreuit eum reuocare, & populo petenti reddere, si modò episcopis, quos secum haberet, consentire in animum induceret.

L De